

Novičke NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler v vojni : Kaj se je v *resnici* zgodilo?

A.V. Schaerffenberg

6. del

Poglavje 5: Češki in poljski sodi za prah

Štirih sovražnih časopisov se je treba bati bolj kot tisoč bajonetov."

**Napoleon Bona-
parte**

Versajsko pogodbo, s katero se je končala prva svetovna vojna, zgodovinarji pogosto navajajo kot temeljni razlog za naslednji svetovni konflikt. Pogodba, ki so jo pod prisilo podpisali nemški politiki s šibkim srcem, ni bila nič drugega kot legalizirano ropanje poraženega naroda. Seveda so zmagoviti zavezniki menili, da so bili njihovi motivi za začetek vojne izključno obrambni, zato je bil za sprožitev sovražnosti kriv le ponižani sovražnik. V dvoranh Versaillesa niso nikoli omenjali *revanšistične* politike, ki je prevladovala v Franciji od njenega ponižanja pri Sedan leta 1871, tradicionalne angleške politike vojskovanja proti vodilni sili na celini, ne glede na to, kdo je to, da bi si zagotovila prevlado, in ruske želje, da bi

združila slovanstvo pod carjem in se v Srbiji pojavila kot njegova rešiteljica. Edini predvojni "zločin" Nemčije je bil, da je postala industrijska konkurentka. Njeno novo pridobljeno bogastvo je spodbudilo korporativne oblikovalce pogodb leta 1918, ko so Nemčiji ukradli premogovna polja, pustili njene ljudi zmrzovati in stradati ter jim naložili tako visoke reparacije, da so bili obsojeni na večno revščino. Od tod gospodarska nujnost, da so za "veliko vojno" odgovorni izključno Nemci.

Versajska pogodba je bila zgolj formalni dokument, sestavljen za pokritje plenjenja poraženega sovražnika. Mednarodni kriminalci, ki so jo pripravili, so svojo zlobo še povečali, saj so evropsko celino, ki je bila zaradi vojn in revolucij razdrobljena iz odtrganih ostankov Avstro-Ogrske in cesarske Nemčije, združili v celoto. V svojem pohlepu, maščevalnosti in nevednosti so snovalci pogodbe razdelili celotne regije z nepovezanimi, pogosto nasprotujočimi si narodi na nove, umetno ustvarjene države. Milijoni Poljakov, Nemcev in Madžarov so se nenadoma znašli na Češkoslovaškem, še več Nemcev na Poljskem in v Litvi, dodatni tisoči Poljakov na Madžarskem, Madžarov v Romuniji itd. Samo v Sudetski pokrajini je 2 800 000 etničnih Nemcev obtičalo za češko mejo, odrezanih od svoje domovine in pod oblastjo odkrito sovražne tuje vlade. Češkoslovaški je pripadlo približno 625 kvadratnih milj poljskega ozemlja, ki ga je zasedalo več kot četrto milijona Poljakov. Madžarska je izgubila 7.500 kvadratnih milj ozemlja s 775.000 prebivalci, prav tako brez njihovega soglasja.

Če bi Združene države Amerike izgubile vojno in bi bile prisiljene prepustiti na primer Washington, Montano ali Idaho z ameriškim prebivalstvom Kanadi ali Kalifornijo, Teksas in Arizono Mehiki, bi se naša država znašla v podobnem položaju kot Nemčija, Poljska in Madžarska po prvi svetovni vojni. In kadar koli so Nemci, Poljaki ali Madžari, ki so tam prebivali, nasprotovali pogosto brutalnim pogojem, ki so jim bili vsiljeni, je njihove proteste "neusmiljeno zatrla praška vlada predsednika Beneša" (Chant, 5). Kot je opazil general Leon DeGrelle, je bilo neizogibno, da bo takšna zmešnjava sčasoma eksplodirala v nov mednarodni konflikt, s Hitlerjem ali brez njega.

Od leta 1933 so Nemci na ozemljih, odrezanih od rajha, na katerih je Führer obnovil nacionalni ponos, hrepeneli po tem, da bi se ponovno pridružili svoji domovini. V Sudetih je nemška manjšina na plebiscitu, ki so ga spremljali mednarodni opazovalci, več kot 90 % glasovala za vrnitev k rajhu. Ko maja 1938 češka vlada še vedno ni dovolila Sudetom, da bi se vrnil v svojo državo, nato pa je mobilizirala svoje oborožene sile, je Hitler zagrozil, da bo poklical Wehrmacht. Takrat se je že zavedal odločenosti zaveznikov, da bodo kljub vsem prizadevanjem za mednarodno razumevanje tako ali drugače vodili vojno proti njemu. Nemčija dejansko ni bila pripravljena na boj, vendar tudi Francija in Anglija še nista bili pripravljeni

na boj. Vendar pa bi s hitrostjo oboroževanja že čez nekaj let predstavljale ogromno vojaško grožnjo. RAF je na primer v tridesetih letih prejšnjega stoletja za oborožitev porabil več kot vse nemške oborožene sile skupaj. Reich je lahko le upal, da se bo uspešno branil pred zavezniki, preden bodo ti postali premočni, da bi se jim lahko uprli. Zato je Führer obvestil svoje poveljnike, da morajo začeti oborožene operacije proti Češkoslovaški, če sudetsko vprašanje ne bo rešeno do 1. oktobra.

Ko je bila Evropa tik pred vojno, je lahko mir rešil le človek z osebno avtoriteto in diplomatskimi sposobnostmi Benita Mussolinija. V zadnjem trenutku je sklical izredno srečanje štirih držav v Münchnu. Kljub nenehnemu agitiranju v mednarodnem tisku je vse delegate prepričal, da je združitev Sudetov z njihovo naravno domovino edini način, da se izognemo sovražnostim, saj je tekoče govoril angleško, francosko in nemško. Medtem so Edvarda Beneša, dobro znanega češkoslovaškega voditelja, po vsem svetu v tisku, kronikah in radijskih oddajah prikazovali kot plemenito in žalostno žrtev fašistične grabežljivosti in zavezniškega ustrahovanja. "Hkrati," je s sedemdesetletne perspektive opazoval zgodovinar Peter Gryner, "je doktor Beneš, politično in moralno šibki češki predsednik, ki ni imel želodca za vojno, odstopil in z 10.000 [sovjetskimi donacijami] v žepu pobegnil v Francijo" (48).

Le dva dni pred napadom Wehrmachta na Češkoslovaško je bil podpisan Münchenski pakt. Duce, ki je rešil Evropo pred samomorom, se je vrnil na zaslužen junški triumf v Rim, sudetski prebivalci pa so se brez incidentov vrnil v svoj rajh. Churchill je medtem v "Fokusu" o sebi in svojih vojnih hujskačih dejal: "Doživeli smo popoln in nepremagljiv poraz" (Innes, 13).

Toda ponižani češki politiki so svoje frustracije izlili na drugih tujih narodih, ki so bili po Versajski pogodbi še vedno pod njihovim nadzorom. Slovaški in madžarski Rusini so trpeli hudo zatiranje in se obrnili na Adolfa Hitlerja s prošnjo za enako pomoč, kot jo je nudil Sudetom. Ko je od svoje SD izvedel, da Čehi na skrivaj gradijo letalske baze za sovjetske bombnike, ki lahko v 30 minutah po vzletu zadenejo nemške cilje, je zavzel Češkoslovaško in jo razdelil na Češko in Moravsko, po katerih sta bili državi znani že stoletja pred Versajsko pogodbo. Že en pogled na zemljevid po prvi svetovni vojni pokaže, kako se je ta sintetična država kot dilce, ki so bile vbite globoko v nemško ozemlje, trudila, da bi Nemčija ostala večno ohromljena.

"Češkoslovaška" je bila umetna tvorba francoskih in britanskih politikov, ki niso vedeli ničesar o regiji, ki so jo domnevno obnovili. Dejansko je bil njihov resnični cilj pri oblikovanju Češkoslovaške iz blaga, da bi Srednjo Evropo ohranili v stalnem nemiru (tj. nemoči). Hitler je nemudoma razgradil to subverzivno iznajdbo in jo ponovno vzpostavil po naravni poti; z drugimi besedami, etnično, jezikovno in

kulturno sorodnemu prebivalstvu je bilo dovoljeno oblikovati lastne skupnosti. Slovacom je pod vodstvom katoliškega monsinjorja Josefa Tisa zagotovil svobodo, Madžarski pa dovolil, da se ponovno združi z ločenimi rojaki v Rusiji. Pri opisovanju češke krize glavni zgodovinarji skoraj vedno ne pripisujejo zaslug Hitlerju za svobodo, ki jo je dal tem nenemškim manjšinam, vključno s Poljaki v Tešnu, ki jim je prav tako dovolil vrnitev v domovino. Sporazum, ki sta ga sklenila z Mussolinijem, je "Poljski zagotovil skupno mejo z Madžarsko, ki si jo je želela že leta" (Innes, 35). Aprila istega leta so poljski piloti ob zmagovitem zaključku španske državljanske vojne skupaj z letalci Luftwaffe zmagoslavno korakali skozi Madrid. Tragično je, da so le pet mesecev pozneje leteli drug proti drugemu.

Hitlerjeva prva diplomatska zmaga je bil pakt o nenapadanju s Poljsko leta 1934, ki so mu v naslednjih letih sledili tajni predlogi za vojaško zavezništvo za zaščito Evrope pred Sovjeti. Januarja je reichsminister Dr. Joseph Goebbels naredil osebno in zelo naklonjen vtis na varšavske vladne voditelje in državi sta se opazno zbližali. Watt je zapisal: "Obisk je bil uspešen"(325). Naslednje leto je maršal Pilsudski sprejel Hermanna Göringa, ki je predlagal vojaško zavezništvo proti Rusiji. Po porazu te države bi Poljska dobila celotno Ukrajino. Takšna nemško-poljska zveza bi ustvarila skupno silo, ki bi bila premočna za zahodne zaveznike ali ZSSR, hkrati pa bi preprečila načrte Churchilla in njegovih podobnih vojnih hujskačev.

Göringov predlog je bil ena od velikih prelomnic v sodobni zgodovini. Če bi bil sprejet, bi se tok dogodkov dramatično spremenil in komunistični kolos bi bil strmoglavljen. Poleg tega je bila Sovjetska zveza v tem času v političnem in vojaškem neredu zaradi Stalinovih paranoičnih čistk visokih uradnikov v oboroženih silah in politbiroju. Invazija nemških in poljskih sil na ZSSR konec 30. let bi imela veliko več možnosti za uspeh kot operacija *Barbarossa* leta 1941. Takrat je bila Rdeča armada že pripravljena napasti Nemčijo. Če bi Pilsudski sprejel Göringovo velikodušno ponudbo, bi Poljska lahko postala resnično pomembna evropska sila in se izognila svoji strašni usodi. Namesto tega se je maršal še naprej vdajal nevarni igri, v kateri je Nemce izigral proti Rusom, se pretvarjal, da je njegova država že zdaj nosilka moči v Evropi, in zanemarjal njen negotov položaj med Tretjim rajhom in Sovjetsko zvezo. Namesto da bi se razumno postavil na stran ene države proti drugi, se je odločil manipulirati z obema, njegova država pa je bila med njima razbita.

Kljub temu je Hitler še naprej iskreno občudoval tako Pilsudskega kot modernizirano Poljsko in maja 1935 pred Reichstagom izjavil: "Z razumevanjem in iskrenim prijateljstvom pravih nacionalistov priznavamo poljsko državo kot domovino velikega, narodno zavednega naroda." Naslednji mesec so nemški in poljski predstavniki začeli pogovore, ki so šest mesecev pozneje pripeljali do

trgovinskega sporazuma. Kot je poudaril Watt, "je bila ta pogodba za Poljsko izjemno pomembna, saj je bila Nemčija daleč najpomembnejši poljski izvozni trg. V preteklosti je Nemčija s samovoljnim spreminjanjem tarif ali kvot za uvoz iz Poljske povzročila precejšnje razdejanje v poljskem gospodarstvu. Ta novi sporazum je Poljski zagotovil status države z največjimi ugodnostmi in odpravil številne gospodarske spore med državama" (327).

Ti zgledni odnosi so skupaj z naraščajočo nevarnostjo Sovjetske zveze postopoma začeli nagovarjati Poljake, da bi ponovno razmislili o Göringovi predlagani vojaški zvezi. Varšavska vlada je v znak svojih proreichovskih namenov poslala poljska letala, da bi letela z njegovo *legijo Kondor* v Španiji. Le osem mesecev pred izbruhom vojne je Hitler Josefu Becku med obiskom poljskega zunanjega ministra v Berchtesgadnu 5. januarja 1939 iskreno povedal: "Nemčija bi bila zelo zainteresirana za nadaljnji obstoj močno nacionalistične poljske države zaradi tega, kar bi se lahko zgodilo v Rusiji ... Poleg tega bi obstoj močne poljske vojske Nemčijo precej razbremenil. Divizije, ki jih je Poljska imela na meji z Rusijo, so Nemčiji prihranile podobno vojaško breme" (Innes, 31).

Medtem so mednarodni pobudniki - globoko razočarani nad Mussolinijevo zmagom za mir na Češkoslovaškem - iskali drugo problematično točko, kjer bi lahko ponovno zanetili sovražnosti. Našli so ga v Danzigu. Srednjeveško mesto je bilo tako kot Sudete pred dvajsetimi leti odrezano od svoje nemške matične države s strani sovražnih prevarantov v Versaillesu. Njegovi osamljeni prebivalci so prav tako zahtevali ponovno združitev z domovino, ki je bila zdaj ponosna nacionalsocialistična država. Vendar jih je povezoval neznansko izumetničen koridor do vzhodne pruske meje. Na Poljskem je zaradi Versajske pogodbe ostalo približno milijon in pol Nemcev.

Hitler je za sporazumno rešitev dileme ponudil financiranje gradnje avtoceste in železnice, ki bi povezala Danzig. V zameno za boljši dostop do starega nemškega mesta naj bi te gradnje obdavčili Poljaki, ki bi upravljali tudi svojo železnico do Danziga, kjer bi bile zaščitene in ohranjene vse njihove gospodarske pravice. Poljska bi tako lahko ustvarila lep in stalen dobiček, ne da bi pri tem ogrozila svojo ozemeljsko suverenost. "V tem trenutku," je izjavil ob šesti obletnici nacionalsocialističnega prevzema oblasti, "med našimi prijateljskimi, miroljubnimi državami skoraj ni razlik v mnenjih o pomenu tega instrumenta (nemško-poljski pakt o ne napadanju iz leta 1934) ... Lani smo videli, da je prijateljstvo med Nemčijo in Poljsko dokazalo svojo vrednost kot zagotovilo miru v političnem življenju Evrope" (Innes, 33); tj. prispevek Poljske k reševanju češke krize.

Pogajanja o Danzigu so od oktobra 1938 potekala prijazno in brez naglice, Hitler pa je bil prepričan o njihovem obojestransko zadovoljivem izidu. Vendar je bil neprijetno presenečen, ko je Josef Beck le enajst dni po Berchtesgadnu, kjer sta se

obe vladi nagibali k takšnemu zavezništvu, hladno zavrnil njegovo povabilo k pridružitvi protikominternskemu paktu. Ob podpori združene vojaške moči Tretjega rajha, fašistične Italije in cesarske Japonske bi bila Poljska rešena vseh nadaljnjih skrbi glede sovjetskih ambicij na ruski meji. Ko je nemški zunanji veleposlanik obiskal Varšavo, da bi proslavil peto obletnico nemško-poljskega pakta o nenapadanju, so Poljaki zavrnil vsako omembo Danziga in nemško delegacijo pozdravili s hladno formalnostjo.

Marca je varšavska vlada prekinila vse nadaljnje razprave o Danzigu z odločno zavrnitvijo Führerjevih velikodušnih predlogov, s katerimi bi Poljaki lahko veliko pridobili na gospodarskem in zlasti vojaškem področju. Führer jim je prek svojega veleposlanika pojasnil razmere: "nemško-poljski sporazum ne bi mogel preživeti, če Poljska ne bi pokazala 'jasne, protisovjetske drže'. Poljska mora razumeti, da mora izbirati med Nemčijo in Rusijo" (Innes, 35). Istega meseca je prej prijazen Beck svojemu diplomatskemu kolegu, grofu Szembku, dejal: "Poznamo natančno mejo svojih interesov ... onkraj te meje lahko Poljska razglasi le *non possum* ('ne moremo'; ugovor nezmožnosti; zavrnitev). To je zelo preprosto: Borili se bomo!" Beckova odločenost bi bila za Hitlerja, ki je na Poljsko še vedno računal kot na pomembno zaveznico v boju proti sovjetskemu komunizmu, šok in ni mogel vedeti, da je nenadno spremembo poljskega odnosa povzročil tuji diplomat.

William C. Bullitt, zaupni agent predsednika Roosevelta v Evropi, je bil visok vladni uradnik že v Wilsonovi administraciji leta 1919, ko se je zavzemal za ameriško priznanje Sovjetske zveze. Kongres je njegovo priporočilo vsesplošno zavrnil, potem ko so kongresne preiskave razkrile, da je ZSSR zgolj krvava tiranija, ki so jo ruskemu ljudstvu vsilili mednarodni judovski gangsterji. Zaradi takšne razsodbe je Roosevelt izstopil iz politike, vendar ga je F. D. R. ponovno imenoval za prvega ameriškega veleposlanika pri Sovjetih po priznanju ZSSR, ki je bilo Rooseveltovo prvo mednarodno dejanje po prevzemu predsedniškega položaja. Bullittov prokomunizem na visoki ravni in nestrpnost do fašizma sta ga uvrščala med najdragocenejša orodja Judov za rušenje normalnih odnosov med gojenimi narodi.

Na potovanju po Vzhodni Evropi je s svojimi diplomatskimi sposobnostmi in impresivnimi referencami kot predsednikov osebni predstavnik navdušil poljske uradnike. Bullitt jih je pozval, naj Nemce v Danzigu prisilijo, da se uprejo. Do vojne bo neizogibno moralo priti, toda do takrat bosta Velika Britanija in Francija napadli rajh z zahoda, Führer pa bo ujet v sredini. Poljska naj bi v okviru dogovora dobila preostanek vzhodne Nemčije. Vse, kar so morali Poljaki storiti, je bilo izzvati Hitlerja k napadu, nato pa ga zadržati dovolj dolgo, da bi jim Britanci in Francozi priskočili na pomoč. Naivni voditelji Varšave so zaradi pohlepa in arogance zaslepljeni s to prozorno prevaro tvegali obstoj svoje države na podlagi

zagotovil tujih politikov, za katere je bila Poljska le pripomoček za vojno, ki so jo bili odločeni nekje in na nek način sprožiti.

Ko je Bullitt na Poljskem zasejal seme konflikta, se je odpravil v Francijo, kjer je francoskim uradnikom zagotovil, da bodo ZDA podprle vsako vojno proti Nemčiji. Čez leto dni, ko je Wehrmacht že uničeval njegovo državo, je predsednik francoske vlade Eduard Deladier objavil svoj slaven poziv Ameriki in prosil za "oblake bojnih letal", ki jih je obljubil Bullitt. Teden dni pozneje so Nemci vstopili v Pariz.

Bullitt je odpotoval v London, kjer se je srečal z britanskim ministrskim predsednikom. Neville Chamberlain je leta 1941, tik pred smrtjo zaradi raka in sredi druge bratomorne vojne v Evropi, priznal, da "Anglija nikoli ne bi šla v vojno zaradi Poljske brez stalnega Bullittovega nagovarjanja in Judov" (Forrestal, 178). Chamberlain ni bil prijatelj rajha, vendar se je iskreno želel izogniti vojni, vsaj za zdaj, in je zavlačeval čas, dokler se britanske oborožene sile ne bi dovolj okrepile, da bi se lahko zoperstavile Wehrmachtu. Prevaral ga je Ian Colvin, hudo protinemški novinar časopisa *News Chronicle*. Colvin je bil odgovoren, da je sam spremenil britansko politiko do Poljske, saj je 29. marca premierju lagal, da bo Führer ob prvi priložnosti z vnaprej pripravljenim načrtom napadel Poljsko. "Vendar pa je bil načrt za nepredvidljive razmere (Hitlerjev *primer White*) zdaj aktiviran zaradi britanskega jamstva" za boj za Poljsko (Irving, *Goebbels*, f. 293). S to prevaro je Colvin "prevesil tehtnico na stran vojne".

Zahodne "demokracije" so Hitlerju jasno povedale, da so odločene, da bodo z njim začele vojno, vendar je upal, da bo ta še vedno čim dlje odložena. Če bi do spopadov vendarle moralo priti, bi jih najraje vodil pod svojimi pogoji, ko bi imela Nemčija največ možnosti za uspeh. Ker je oboroževanje zaveznikov potekalo s polno hitrostjo, je bil čas proti njemu. Leta 1939, ko se je začela vojna, je na primer francoska vlada za oborožitev porabila več kot Nemčija, njene velike letalske sile pa so imele več sredstev kot Luftwaffe Hermanna Göringa. Po navedbah ameriškega novinarja Douglasa Brinkleyja je Pariz od februarja 1934 dalje samo za svoje letalstvo porabil milijardo frankov na leto (68). Pet let pozneje je imel na voljo več kot 3 000 letal, kar je bilo nekoliko manj kot Luftwaffe, vendar bi skupaj s poljskimi, nizozemskimi in britanskimi zračnimi silami imeli Nemci v zraku vsaj tri proti ena. Vojaške rezerve na Poljskem, Nizozemskem, v Franciji in Veliki Britaniji so skupaj šteje približno deset milijonov mož in so bile številčnejše od nemških rezerv v razmerju pet proti ena. Na morju so imeli zavezniki dvajsetkrat več bojnih ladij kot Kriegsmarine.

Hitler se je dobro zavedal grozeče nevarnosti, ki so jo za obstoj njegove države predstavljali besno oboroženi zavezniki, zato je Poljakom še naprej ponujal pravične rešitve. Njihova trma je postala nevzdržna celo za Britance in Francoze

(ki so se že 27. in 29. avgusta - dobessedno nekaj dni pred izbruhom vojne - zamislili nad Bullittovimi neuradnimi obljubami o ameriški vojaški pomoči). Varšavo so pozvali k pogajanjem s Hitlerjem, vendar so jih Poljaki odločno zavrnil, saj so zaupali Bullittovim zaupnim zagotovitvam. Istega meseca je poljski vrhovni poveljnik, maršal Edward Rydz-Smigly, na predlog francoskega veleposlanika, naj dovolijo sovjetskim oboroženim silam na svojih tleh, da bi branile Poljsko, odgovoril: "Z Nemci bi tvegali izgubo svobode. Z Rusi bi izgubili svojo dušo" (Innes, 60). Ker so podlegli Bullittovemu petju siren, bi izgubili oboje.

Nekaj dni pozneje je Führer skušal preprečiti krizo in zahteval nadaljevanje neposrednih pogovorov s poljskim zunanjim ministrom. Britanskemu veleposlaniku siru Nevilu Hendersonu je dejal: "V teh okoliščinah se nemška vlada strinja, da bo sprejela ponudbo britanske vlade, da bi zagotovila napotitev poljskega odposlanca s polnimi pooblastili v Berlin. Računajo na prihod tega odposlanca v sredo, 30. avgusta." (Innes, 82) Namesto tega je Beck pustil Nemce čakati cela dva dni, ne da bi jim dal odgovor, nato pa je odletel v London, kjer je s svojim diplomatskim kolegom, grofom Edwardom Raczyńskim, podpisal pakt o medsebojni pomoči z britanskim zunanjim ministrom lordom Halifaxom. Sporazum je zagotavljal oboroženo posredovanje Anglije, če bi Poljsko napadel "kateri koli tuji sovražnik", čeprav je bila v tajnem protokolu, ki je bil razkrit šele po vojni, navedena samo Nemčija.

Führer je šele naslednji dan v časopisih prebral o Beckovem brezobzirnem zaničevanju kakršnih koli pogajanj in izvedel, kaj se je zgodilo. To zavračanje izvoljenega voditelja sosednje države sredi pozivanja k miru brez primere je bila namerna provokacija, ki sta ji takoj sledila poljska mobilizacija in vojaški manevri blizu nemške meje - vse to naj bi Hitlerju preprečilo, da bi napadel. Šest let pozneje se je v svoji oporoki spomnil: "Še tri dni pred izbruhom nemško-poljske vojne sem britanskemu veleposlaniku v Berlinu predlagal rešitev za nemško-poljski problem, podobno kot za območje Saare, pod mednarodnim nadzorom. Tega predloga ni mogoče razložiti. Zavrnjena je bila le zato, ker so odgovorni krogi v angleški politiki želeli vojno, deloma v pričakovanju poslovnih koristi, deloma pa jih je gnala propaganda, ki jo je spodbujalo mednarodno judovstvo."

Že januarja prejšnjega leta, ko se je razpoloženje Poljakov proti Nemčiji prvič poslabšalo, je Ribbentrop med vrnitvijo v Berlin svojim diplomatskim kolegom zaupal: "Od zdaj naprej imamo samo eno možnost, če se hočemo izogniti ozemeljski obkolitvi, in to je doseči dogovor z Rusi." (Innes, 33) Hitler pa ni dovolil, da bi ga obkrožili sovražniki. Preden se je začelo streljanje, jih je moral diplomatsko obkoliti. Kot je dejal Jacobu Burckhardt, švicarskemu komisarju Lige narodov v Danzigu: "Vse, česar se lotim, je usmerjeno proti Sovjetski zvezi. Če je Zahod preveč neumen in slep, da bi to razumel, bom prisiljen skleniti sporazum z Rusi."

Zato je 23. avgusta šokiral svet (vključno s svojimi tovariši iz NSDAP, od katerih so nekateri protestno odstopili) s sklenitvijo pakta o nenapadanju s Sovjetsko zvezo. To je bila drastična poteza, v katero so ga prisilile zahodne demokracije, da je z normalizacijo odnosov z Rusijo preprečil razvoj druge fronte.

V govoru v Reichstagu skoraj dve leti pozneje, ko so se njegove legije valile v ZSSR, je pojasnil: "Zato sem se avgusta 1939 le s skrajnimi težavami odločil, da pošljem svojega zunanjega ministra v Moskvo, da bi tam nasprotoval britanski politiki obkoljevanja Nemčije." S tem je premagal Francijo in Anglijo v njuni lastni igri diplomacije z visokimi vložki. Obe sta Stalinovo zavezništvo proti Tretjemu rajhu vneto nagovarjali, vendar je maršal raje sklenil trenutno pogodbo z Nemčijo, ki bi mu zagotovila pomemben čas za dokončanje lastne ponovne oborožitve.

Po besedah maršala Rdeče armade Stephanisa je "pakt med Sovjetsko zvezo in Hitlerjevo Nemčijo le začasen. Ne bomo dopustili, da bi trajal zelo dolgo." Pridružil se mu je maršal Vorsolov, ki je dejal: "Nemci ne smejo niti slutiti, da se jim pripravljamo zabosti nož v hrbet, medtem ko so zaposleni z bojem proti Francozom, sicer bi lahko spremenili svoj splošni načrt in nas napadli." Nič od tega ne bi presenetilo Hitlerja, ki je že ob nastanku *Mein Kampfa* leta 1925 zapisal: "Sedanji vladarji Rusije nimajo pojma o častnem sklepanju zavezništva, kaj šele o njegovem spoštovanju" (drugi zvezek, XIV. poglavje). Upravičeno je sklepal: "Nemčija je danes naslednji veliki vojni cilj boljševizma."

Ko se je začela vojna s Sovjetsko zvezo, se je zdelo, da je Hitler komajda prehitel Stalina," pravi Russell H. S. Stolfi, profesor zgodovine na ameriški pomorski podiplomski šoli v Montereyu v Kaliforniji. "Nedavno objavljeni dokazi in posebno učinkoviti argumenti kažejo, da je Stalin že v začetku junija 1941 začel množično napotitev sovjetskih sil na zahodno mejo. Dokazi podpirajo stališče, da je Stalin nameraval sile, skoncentrirane na zahodu, čim prej, verjetno okoli sredine julija 1941, uporabiti za sovjetsko Barbarosso. Tudi izjave ujetnikov podpirajo stališče, da so Sovjeti leta 1941 nameravali napasti Nemčijo. Izredno razporeditev sovjetskih sil na zahodni meji je najbolje razložiti kot ofenzivno razporeditev za napad s popolno mobilizacijo izjemno močnih sil, ki so bile tam zbrane v ta namen" (Michaels, 21).

Horst Slesina, veteran prvih dni operacije *Barbarossa*, je bil osebno priča sovjetskim pripravam na invazijo na Evropo. "Prvič," se je spominjal prvih dni kampanje, "smo izvedeli podrobnosti o strašni grožnji, ki jo je naši domovini in vsej Evropi predstavljalo napredovanje sovjetske vojske. Iz diplomatske in vojaške igre Sovjetske zveze - in brezsramnih zahtev Stalina in Molotova - vidimo, da so šefi v Kremlju prepričani, da je prišla njihova ura. Pogajanja z Anglijo, napredovanje sovjetskih sil do meja Nemčije, Finske, Madžarske in Romunije

odpravljajo še zadnje dvome o sovjetskih namerah. Boljševizem je pripravljen začeti pohod za svetovno revolucijo z napadom na Nemčijo ... Ko so pred časom na vzhod prišli prvi (nemški) pehotni vojaki, se raztovorili in napredovali proti meji, smo videli prihajati velikanske kolone Rusov, ki so svoje položaje gradili vse bliže nemški meji ... Na nemški meji so ustvarili gosto mrežo, za katero so velikanske, neskončne kolone izvajale eno najbolj množičnih mobilizacij v zgodovini vojskovanja" (8-11).

Po vojni je major Koskov, poveljnik 24. pehotnega polka 44. pehotne divizije Rdeče armade, priznal, da "bi Rusi Nemčijo po lastni volji napadli najpozneje v dveh ali treh tednih" (Johnson, 36). Medtem ko sta bila rajh in Rusija še vedno v miru, se je Stalin 5. maja 1941 diplomantom vojaške akademije v Frunzeju pohvalil: "Vojno z Nemčijo lahko začnemo v naslednjih dveh mesecih. Zdaj, ko smo močni, moramo iz obrambe preiti v napad." Po besedah prevajalca iz ruščine ameriškega obrambnega ministrstva Daniela Michaela "ruski analitiki ocenjujejo, da so Nemci začeli preventivni napad dva ali štiri tedne pred načrtovano potezo Sovjetov" (20).

Toda za zdaj je Hitler potreboval dogovor z ZSSR, četudi je bil začasen, da bi se izognil vojni na dveh frontah in da bi ruskega medveda vsaj začasno obdržal na razdalji. Prav tako je želel zahodne zaveznike ujeti v past njihove lastne pogodbe z Varšavo, sklenjene 25. avgusta. V njej je bilo določeno, da bosta Velika Britanija in Francija napovedali vojno "vsakomur", ki bo napadel Poljsko; čeprav je bila Nemčija očitno mišljena kot potencialna napadalka, vsaj javno ni bila omenjena z imenom. Če bi Nemčija in Rusija napadli Poljsko, bi morali zavezniki po lastni pogodbi napovedati vojno obema napadalnima državama, za kar je vedel, da ne bi mogli nikoli storiti.

Ko pa je vojna prišla na Poljsko, so demokracije pokazale vso svojo hinavščino in selektivno napovedale vojno rajhu, vendar so se vzdržale podobne napovedi Sovjetski zvezi, katere enote so dva tedna pozneje prečkale poljsko ozemlje. Možnost, da bi se Anglija in Francija morali spopasti tako z Nemčijo kot z Rusijo, je bila zanju prevelika. Čeprav se nista vzdržali napovedi vojne Nemčiji, saj sta bili dolžni ravnati enako proti ZSSR, sta vsaj pred vso zgodovino razkrili svojo temeljno nepoštenost.

Seveda nikoli niso nameravali priskočiti na pomoč Poljski, kar je v vsakem primeru očitno nemogoče. Poljaki so se pogumno in vztrajno borili z vsemi močmi v prepričanju, da bodo Britanci in Francozi izpolnili svoje prisege in napadli Nemčijo z zahoda. Prav ta močna vera v oddaljene zaveznike je navdihovala poljsko obrambo glavnega mesta države, tudi potem, ko je takšen odpor, četudi odločen, postal tako jalov kot tragičen. Zahodne "demokracije" so izdale Poljake, ki so jih cinično obravnavale zgolj kot topovsko hrano za svoje protinacistične načrte.

Njihov resnični odnos je Winston Churchill izrazil po kapitulaciji Poljske, države, ki jo je javno predstavljal kot "junaško branilko pravice in dobrote pred nacističnimi hordami". Zagrenjen po porazu Poljakov jih je prezirljivo zavrnil kot "neumne Poljake, ki se niso znali boriti". To je bila vsa zahvala, ki so jo dobili za zagotovitev vojne, ki so jo Churchill in drugi od njih zahtevali in dobili.

NSDAP/AO je največji na svetu Ponudnik nacionalsocialistične propagande!

Tiskane in spletne periodične publikacije v številnih jezikih

Na stotine knjig v mnogih jezikih

Na stotine spletnih strani v mnogih jezikih

